

[Robert Christensen.]

kildeskattesystemets EDB-anlæg. Lad os håbe, at disse til den tid er ude over deres børnesygdomme, sådan at de ikke laver for mange fejl.

Som det er i øjeblikket med vore dagpenge, er der tale om en væsentlig forskelsbehandling af borgerne. Lønmodtagere, som er dag- eller ugelønnede, er dårligt stillet, funktionærerne noget bedre og tjenestemændene endnu bedre, og de selvstændige er i vidt omfang slet ikke sikret dagpenge. Derfor må det være rigtigt, når redegørelsen går ud på, at alle skal være med; også de selvstændige og de hjemmearbejdende kvinder er nævnt. Jeg vil gerne her indskyde, at det er jeg fuldstændig enig i, men vil også gøre opmærksom på, at vi måske i fremtiden kan komme til at kende begrebet hjemmearbejdende mænd, og så må vi jo formode, at der gælder det samme for dem.

Som systemet er nu, er risikoen uens fordelt imellem arbejdsgiverne. Arbejdsgivere, der fortrinvis eller udelukkende beskæftiger funktionærer, eller arbejdsgivere med et fag, der er farligere end et andet fag, bærer en større del af udgifterne. For mig at se må det blive sådan, at skitsen her også medvirker til en risikoudjævning imellem arbejdsgivere, der beskæftiger funktionærer, og arbejdsgivere, der beskæftiger mere eller mindre farligt ansatte folk.

Vi godkender, at de selvstændige skal med ind under ordningen, og vi er glade for, at det siges i redegørelsen, at det skal være obligatorisk; de skal være med efter en vis tid — i redegørelsen nævnes der 30 dage. Jeg formoder, at når man kommer til dette antal dage, er det, fordi de skal være med efter den tid, arbejdsgiverbidraget skal dække. De får mulighed for, ligesom alle andre, frivilligt at melde sig efter nogle ganske få sygedage, mod at de selv betaler et ekstra bidrag svarende til arbejdsgivernes. Jeg vil gerne sige til ministeren, at for mig at se kan vi her overveje to principper — vi skal jo ikke tage stilling til dem i dag, men senere: de selvstændige kan få lov at vælge frit, om de vil være med, men vi kan også lave det sådan, at de skal vælge, om de vil være undtaget. De to forskellige principper må vi nok have indgående drøftet, inden vi tager en endelig beslutning.

Jeg er klar over, at vi får en del vanskeligheder lovgivningsmæssigt med de hjemmearbejdende kvinder eller mænd, men det er klart, at de må have mulighed for at være med. De har det ligesom de selvstændige: det er svært at konstatere, hvor stort tabet ved sygdom, især kort tids sygdom, er; hos nogle af de selvstændige og de hjemmearbejdende kvinder er der ikke noget egentligt tab ved en kort sygdom; hos andre kan det være et tab nøjagtig lige så stort som for en lønmodtager, der mister sin lønindkomst. Vi må se at finde frem til en form. Jeg nævner, at vi også får den vanskelighed, at vi for de hjemmearbejdende kvinder ikke har nogen eksakt lønindtægt at gå ud fra. Men er vi villige til at gå ind i drøftelserne, finder vi vel også en måde at gøre det på.

Redegørelsen taler ikke direkte om noget ventedagsantal, men en ventetid. Jeg vil gerne takke ministeren, fordi det latinsk afledte ord „karens“ er blevet ombyttet til det danske vente. Ganske vist er latin modersproget for de vesteuropæiske sprog, men lad os dog tale dansk, hvor vi kan gøre det. Med hensyn til antallet af ventedage kan der siges både for og imod. Ser man rent socialt på det, bør ventedagenes antal være så kort som overhovedet muligt. Man kan også sige, at tabet ved sygdom er størst ved mere varig sygdom og dermed mindre ved kortvarig sygdom. Vi må også være klar over, at administrativt bliver det vanskeligere med få dages sygdom. Skal vi sige det rent ud på dansk: bliver ventetiden så kort, at vi får alle forkølelser og influenzaer med, bliver der mange tilfælde for administrationen at tage sig af. Jeg skal ikke her lægge mig fast på noget bestemt dagetal. Derimod er det nok rigtigt, at de ventedage, der må blive, bliver uden senere efterbetaling, for der er noget utiltalende ved det system, vi har, hvor man, hvis man når et vist antal sygedage, får efterbetalt for de ventedage, man i første omgang ikke fik.

Vi er også glade for, at der ikke bliver nogen tidsbegrænsning for antallet af dage, der kan opnås sygepenge for, men er samtidig klar over, at det så forudsætter, at vi i hele vort sociale system er parat til på et tidligt tidspunkt at gribe ind med forebyggelse, revalidering, overgang til pension, eller hvad det nu kan være.